

Via Alpina 2008 stage 1 – 40 by Arjen & Ingo Ronner

Dag 1 – 4/6/2008 - Utrecht

De spanning voor het vertrek valt weg bij het begin van de treinreis. Coupe is lekker met bedjes. Van Milaan naar Trieste veertig minuten vertraging. Aangekomen in Trieste met de bus (lijn 20) naar Muggia. Daar op zoek gegaan naar de Via-Alpina, geen duidelijk punt, boodschappen gedaan, en begonnen vanaf het Marconi plein. Toevallig tegen rood-witte markering aangelopen, gevolgd, tot deze zich mengde met blauw-witte markering. Weg kwijt geraakt, teveel kilometers en hoogtemeters gemaakt.

Tenslotte een plekje onder de olijfbomen gezocht om een eerste primitieve nacht wildkameperen te doen. Zo weinig mogelijk licht aan opdat we niet opgemerkt worden.

Dag 2 – 5/6/2008 - Muggia

's Morgens vlotjes ingepakt en op pad gegaan. Wederom de weg kwijt geraakt door onduidelijke kaartjes en markeringen. Richting Premuda hut teveel omhoog gegaan wat ook weer naar beneden moest. Tijdens een forse regenbui een voedzame lunch van paste-bonen soep, geheten jota, en een salade gegeten. Arjen voelt zich nog niet heel lekker, denkt nog niet aangepast te zijn aan de omstandigheden. Van Welmoed nog niks gehoord, maakt me een beetje ongerust.

Vanuit Premuda echt de bergen in. Het blijft zoeken en opletten. Vlak voor Draga bijvoorbeeld moet je van de 1 af naar de 17. Verderop bij Presek moet je de grens over en linksaf, maar voor lange tijd ontbreken de markeringen. Vlak voor Planicka, dachten we toen nog, we waren er reeds voorbij, de tent opgezet in een graslandje, het bleef gelukkig droog. Moet zeggen dat het wel redelijk afzien is als je zelf voorzienend wil zijn. Van lokatie tot lokatie met een minimum aan spullen zal redelijk te doen zijn, wat wij nu doen is zwaar. Inmiddels ook blaren, door vocht in de schoenen, deze drogen niet meer goed door de vochtige lucht en het natte gras. Eindelijk een SMS-je van Welmoed, wederom met goed nieuws, de blue-ridge parkway gaat ze rijden, dat stelt mij gerust.

Dag 3 – 6/6/2008 – Planicka

Het heeft de hele nacht geregend en ook 's ochtends bij het opstaan regent het nog. Alles is klam en nat, en dat pakt niet fijn in, toch wel een tegenvaller die eerste dagen. Ieder op een bakje vanille-vla vertrokken. We raken de weg totaal kwijt, geen markeringen meer, we struinen door het drijfnatte bos, uiteindelijk een muurtje gevolgd. Om bij een pad naar Lipicka, beroemd vanwege de witte paarden, uit te komen. Vandaar maar naar de uitgang gelopen, alwaar we weer eens tegen een bordje van de Via-Alpina aanlopen. Door drijfnat struikgewas naar een plaatsje gelopen, waar het wemelt van de massage salons, rara wat zal daar allemaal gebeuren. Vandaar uit de rood-witte markeringen gevolgd, een heuvel op, foutje, we raken kilometers uit de richting, geen kaart, geen navigatie, maar gelukkig hoe ironisch in de stilte die we zoeken, een snelweg om ons te oriënteren. Uiteindelijk weer op het “rechte” pad, eindigen we in een comfortable hotelkamer in Matavun. Tijd om alles eens uit te stallen opdat het kan drogen. Welmoed belde nog, helemaal uit de VS, daar was ik erg blij mee, om haar stem weer eens te horen. En nu maar bidden voor goed weer.

Dag 4 – 7/6/2008 – Matavun

's Morgens krijgen we een heerlijk ontbijt aan een tafeltje buiten in de ochtendzon. Het vakantiegevoel is weer helemaal terug. Goed gehumeurd, met mooi weer gaan we op pad, ook de markering lijkt steeds

beter te worden. Volgens de beschrijving een vlakke etappe, nou daar blijkt niet veel van te kloppen, het gaat op en neer. Uiteindelijk staan we voor de Nanos, de eerste echte berg, 1250 meter hoog, zeshonderd meter stijgen. Het is flink werken, een steil rotsig pad, en de wolken worden donkerder en donkerder. Vlak voor de top barst er een onweer los en komt de regen met bakken naar beneden. Net onder de werkelijke top strijken we neer in een voca, wat volgens ons overeenkomt met een berghut in de Alpen. Of zijn we inmiddels al in de Alpen gearriveerd? Voor mij jota te eten, hier Sloweense aardappelsoep, en voor Arjen een vet stuk vlees. Daarna besloten we om nog even naar Strane, een mini dorpje, af te dalen, en daar voor een kampeerplek te kijken. Het bos ligt op een noordhelling waardoor het al snel schemerig wordt en erg nat is, wat het lopen niet gemakkelijker maakt. Uiteindelijk komen we het bos uit en zijn blij weer eens wat licht te zien. Terwijl we op zoek zijn naar de markeringen komt er een boer op een tractor langs die vraagt waar wij naartoe moeten. Hij zegt: spring maar in de bak, dan zoek ik dat thuis wel even op. Vervolgens biedt hij ons onderdak aan, maakt daar ruzie over met de rest van zijn familie. Hij wil dat een glaasje peren obstler met hem drinken, ondertussen wordt ons duidelijk dat hijzelf helemaal kachel is. Met veel moeite komen we van hem af, en kunnen we onze vermoeide benen uitstrekken op onze slaapmatjes, uitgerold in een rommelkamer. Opeens stormt hij, de boer, binnen en roept luid dat als wij terroristen of arabieren zijn hij ons onmiddellijk zal vermoorden! Wij bezweren hem dat we maar gewone wandelaars zijn en hij lijkt overtuigd en vertrekt weer. Midden in de nacht, geschreeuw, zaklantaarns die in onze gezichten schijnen, politie, waarschijnlijk door hem gebeld, vraagt op barse toon om onze papieren en wat wij daar doen. Na ons verhaal aangehoord te hebben, de dronken boer gezien te hebben, concluderen ze dat ons verhaal aannemelijk is en bieden ze ons een lift aan naar een hotel in een wat grotere plaats, te weten Postanja. Achterin het arrestantenhok, zonder ramen, niet prettig. Onderweg nog een keer gewisseld van busje en om een uur of half een 's nachts gearriveerd in het sporthotel te Postojna. Het was een lange dag.

Dag 5 – 8/6/2008 – Postojna

Met taxi terug naar de dronken boer om de wandelstokken op te halen die we in de consternatie van vannacht waren vergeten. Hij was er, en nog steeds dronken, er kon geen excuus af, de taxichauffeur had ons wel voor een matsprijsje van tien euro gereden. Vanuit Strane weer op pad gegaan naar Predjama, waar een kasteel min of meer in een grot ingebouwd is. Daarna een tamelijk hoge berg, Javornik over, bij de koca op de top zaten veel dronken Slovenen. We hebben een beetje ambivalent gevoel over Slovenen, je kunt ze niet op een hoop gooien, maar er zitten wel veel primitief uitziende schreeuwerds tussen, veel zuipen en luidruchtig, ach het is zondag en je wilt wat he?! Vanaf de Javornik afgedaald naar Crni Vrki en het familie hotel met een bezoekje vereerd. Pasta gekookt op de kamer. Volgende ochtend uitgebreid ontbijt en internet, vorige avond naar gevraagd, was er niet, stond 's morgens toch een laptop klaar met internetverbinding, top!

Dag 6 – 9/6/2008 – Crni Vrki

Om half tien op weg naar Idrija en Ledine als eindbestemming, zodat we alvast wat op weg zijn in een volgende etappe. Bij Predgrize wat landschapsfotootjes maken, luid geschreeuw van landarbeiders, komt een jongeman naar ons toe, die beweert dat een vergunning nodig hebben om te mogen fotograferen. Na aandringen van hem de foto's toch maar even gewist, geen zin in ruzie in de middle of nowhere, vreemde jongens die Slovenen. De tocht voortgezet naar Ledine, volgens de Via-Alpina organisatie moest daar een B&B zitten, niet dus! Twee kilometer terug naar pension Fortuna, aardige ontvangst, met koek en wederom internet. Trits mailtjes gestuurd aan Welmoed, kon nu mooi, ben benieuwd hoe het haar vergaat. Verder passen en meten met de tijden om zondag Oostenrijk proberen binnen te lopen, sluit qua taal en cultuur toch beter aan denk ik.

Dag 7 – 10/6/2008 – Ledine

Na een wat tegenvallend ontbijt van droog brood, jam, ham pate, en een pot koffie, weer op weg naar Ledine en verder over een heuvelend landschap. Wel mooi weer, maar geen drink- of eetgelegenheden onderweg. In Dolenij wilden we wat boodschappen doen, niks, alleen een bar met twixen en wat chocolade. Daarna door naar Porezen, op ons tandvlees, de hut nog dicht, tent opgezet, het waaide er hard, snel een potje pasta gekookt, toen de tent ingekropen.

Dag 8 – 11/6/2008 – Porezen

Na een onrustige nacht, volgende ochtend bewolkt en winderig, op een broodje per persoon weg gegaan, wat weinig, helaas bood de lodge in Petrovo ook geen soelaas, was gesloten. Op wortel en een twix naar de hut van Crna Prst, duizend meter hoger. Een minuut of tien voor de hut begint het te spetteren, net op tijd binnen, begint te stortregenen. Hut is nog een chaos, wordt nog gewerkt aan de inrichting, waarschijnlijk voor de zomer. Plannen voor morgen zijn onzeker door weer. We hopen goed ingepakt toch door te kunnen gaan, regen zou geen probleem zijn, wind wel. Vanavond nog een lekker maaltje hier op de hut gegeten, eieren met kaas voor mij, minestrone met worst voor Arjen, en een komkommer-tomatensalade. Twee Fransen tegengekomen die ook de Via-Alpina lopen, jonge jongens, die alle PDF's in een dik boekwerk afgedrukt hebben, minder in de slappe was zitten dan wij, maar ondertussen al hun centjes uitgeven aan bier. Leuke hut, erg aardige beheerder, voor het eerst het bergen gevoel.

Dag 9 – 12/6/2008 – Crna Prst

Vanmorgen niet zo'n geweldig ontbijt. De huttenwaard zegt dat het niet zal gaan stormen en dat we gerust veilig op pad kunnen naar de Dom na Komni. Beetje regen misschien. Eenmaal op pad begint het toch een partij te regenen en waaien, alles zit potdicht, geen fraaie uitzichten zoals beloofd. Tegen de middag is alles doorweekt, onze schoenen zijn ook van binnen drijfnat. Diverse malen komen we steile sneeuwveldjes tegen, eng, maar niet echt een probleem. We worden ingehaald door onze Franse vrienden, die we op begeven ongeblik uit de regen zien terugkeren, te gevaarlijk luidt hun oordeel. Zonder kaart ter orientatie naar beneden lijkt ons geen goed idee, dus wij besluiten terug te keren naar het eerste deel van de route waar zich een skihotel zou bevinden. Negen en een half uur gelopen om te eindigen waar we na drie uur lopen ook al waren. Alles doorweekt. Skihotel Vogel is niet open, maar koca Merjasec wel, erg aardige mensen, spreken Duits en Engels, heerlijk groentensoepje en patat-frites. Hoe na een week al je inzichten betreffende deze tocht en het leven in het algemeen veranderd kunnen zijn. Was dat misschien het doel van deze hele exercitie? Waardering voor de luxe en het gemak thuis, meer waardering voor het gezelschap van Welmoed, dat zijn zaken die ik nu toch wel heel erg mis. Nu ga ik slapen, zo moe!

Dag 10 – 13/6/2008 – Vogel

Na een goed ontbijt, eieren, brood, twee koppen thee, op pad gegaan. Onder een wolkendek, lopend over een piste, een steenwoestijn, lelijk, lelijk, lelijk. Het begint al weer snel te regenen, eerst nog wat druppeltjes, al spoedig gaat het plensen. En het lijkt niet meer op te houden, we stoppen onderweg nog twee keer bij een gelegenheid om thee te drinken, lekker warm, en het blijft maar regenen. Duizend meter stijgen naar de hut door de stromende regen. Helemaal doorweekt komen we boven aan, terwijl de spullen zou goed zouden moeten zijn. De schoenen moeten naar een droogruimte waar geen verwarming is, zal wel niks worden dus. Zojuist eten besteld, moeilijk, moeilijk, moeilijk, we wilden

spaghetti met kaas en ketchup, hebben ze niet, “het is een berghuis he?! “ is het argument. Maar wel een met een volledig uitgeruste keuken, wat een onzin dus! Wordt niet echt heel vrolijk van dit gebeuren. Overigens zijn we de enige gasten, morgen komt er een groep van zesenvestig kinderen voor drie dagen, daar moet je je als huttenwaard goed op voorbereiden, wij zijn slechts passanten. Na het “romantische” tent-slaapzak idee, begin ik nu ook het idee van de Via-Alpina in een stuk te lopen lost te laten, is me misschien toch wel te lang zonder Welmoed, mijn ouders, Nederland. Zit er nu aan te denken samen met Arjen uit Innsbruck of Oberstdorf terug te reizen. Dan later deze zomer samen nog een stuk te lopen en uiteindelijk met Welmoed nog in de nazomer een stuk in Frankrijk. Zomaar wat gedachten, ben een beetje somber.

Dag 11 – 14/6/2008 – Dom na Komni

Ontbijt op de Dom na Komni, twee gebakken eieren, een kuipje jam en een volle kop koffie per persoon. Daarna snel op pad, het is bewolkt maar droog. De schoenen zijn zoals al verwacht nog drijfnat van binnen. Na twee en een half uur lopen komen we aan bij de koca Triglavski. Alwaar we onze Franse vrienden weer treffen. Klappertandend, al hun spullen zijn doorweekt, en ze gaan op zoek naar hout in het bos om een vuur te maken in de hut die officieel nog gesloten is. Wij gaan verder, ondertussen begint het te sneeuwen. We moeten veel sneeuwvelden oversteken, voordat we vanaf de koca Sazorska de afdaling naar Trenta inzetten. Dalen, dalen, dalen, in Trenta, teleurstellend maar een handvol huizen, een eenvoudig maar geriefelijk onderkomen gevonden. Vervolgens lekker gegeten in een restaurantje verderop langs de weg. Salade, kaasplak voor mij, spiesjes voor Arjen, aardappeltjes, en dat alles voor slechts vijftieng euro inclusief twee espresso.. Tevens gehoord dat Nederland tijdens het EK voetbal met 4-1 van Frankrijk heeft gewonnen. Nog even gepuzzeld, en Innsbruck wordt voorlopig het eindpunt, om het daarna waarschijnlijk weer in Oberstdorf op te pakken.

Dag 12 – 15/6/2008 – Trenta

Goed ontbijt bij een ontzettend aardige oudere mevrouw, zelfs voor een tweede keer thee. De dag lacht ons stralend tegemoet, het licht is blauw en de zon schijnt. Goedgemutst op pad. Het pad is in Trenta weer eens niet eenvoudig te vinden hetgeen ons een half uur kost. Bij een koca steil de berg op, naar de hoogste pas van Slovenie. Als we om een uur of half een aan de lunch willen beginnen blijkt het brood beschimmeld. Gelukkig kunnen we bij de hut op de pas pannenkoekjes krijgen, energie genoeg. Prompt volgen we de verkeerde markering voor tweehonderd hoogtemeters, die we ook weer naar beneden moeten, voordat we met wat vragen weer op het juiste terecht komen. Arjen is teleurgesteld, hij had gehoopt vandaag nog naar Oostenrijk te kunnen wandelen. Na een steile afdaling, op een niet veel belopen pad met als startje een sneeuwgoot, komen we aan bij de Dom Tamarju, waar we weer eens de enige gasten zijn. Inmiddels is de lucht weer helemaal dichtgetrokken en geeft mijn klokje regen aan. Het blijft patatten, hoe lang nog? Morgen op naar Oostenrijk.

Dag 13 – 16/6/2008 – Dom Tamarju

Bij het ontbijt in de Dom Tamarju een volle pot thee in plaats van alleen maar een kop. Dat is een meevaller en ook de totaalprijs voor de overnachting valt mee, tweenvestig euro inclusief avondeten en ontbijt. Als we vertrekken is het grijs, regent het licht en lijkt het eerder op een druilerige hersftdag dan een zonnige zomerdag. Om twaalf uur steken we grens naar Oostenrijk over, we moeten nog wel onze paspoorten laten zien aan een politieman, maar deze lacht vriendelijk wanneer hij ziet dat we broers zijn. Steil omhoog van de Wurzenpas naar het drielanden punt. Daar vandaan nemen we de lift naar beneden naar Arnoldstein om langs het postkantoor te gaan, zodat we onze kampeerspullen terug naar Nederland kunnen sturen. Dat scheelt dertien kilogram! Vervolgens de bus naar Unter-Thorl

genomen, een eenvoudig onderkomen gevonden en lekker gegeten in een bar-stube langs de weg met vriendelijke bediening. De Via-Alpina ligt hier om de hoek, tweehonderd meter lopen, dus de start morgen zal wel voorspoedig verlopen. Nog een telefoontje gehad van Welmoed, ze zat in Parijs met haar werkgever uitgeverij de Geus. Helaas viel de verbinding weg, nog wel een paar keer geprobeerd, maar niks, dan maar sms gestuurd.

Dag 14 – 17/6/2008 – Unter-Thorl

Goed ontbijt, met overnachting slechts vierendertig euro voor twee personen en het is Oostenrijk! Als we op pad gaan motregent het, de markering is geen probleem en de eerste stijging verloopt voorspoedig, we zijn optimistisch. Het begint steeds harder te regenen en al spoedig is alles weer doorweekt, we hebben twee dagen nodig gehad om alles te drogen, in twee uur is alles weer teniet gedaan. Geen mooie uitzichten, en het gaat op en neer, we schelden en vloeken wat af! Op begeven ogenblik, zo halfverwege laat de markering het ook nog eens afweten, we dralen een half uur rond in de stortregen totdat we het bordje vinden wat ons weer op het juiste spoor brengt. Na een kleine twee uur komen we bij een hut aan, de kachel brandt, we besluiten daar maar te blijven. We ontmoeten een ouder stel uit Zwitserland die ook een stuk lopen van de Via alpina, wisselen ervaringen uit, grappig, die zullen we wel vaker tegen gaan komen. Het is afzien! Teleurgesteld in het weer, de omstandigheden, zien hoe het verder gaat.

Dag 15 – 18/6/2008 – Freistritzer Alm

Slechte nacht gehad in de schuilhut op de Freistritzer Alm, de Zwitser snurkte erg luid, verder was de lucht volkomen bedorven in het kamertje waar wij met zijn vijfen moesten slapen. Om kwart over acht weg en proberen twee etappes in een keer te lopen en zo de Zwitsers achter ons te laten, geen onaardige mensen, maar dat gesnurk, hopelijk niet weer! Het weer zit mee, zonnig, later half bewolkt, het schiet op. Alleen voor Nassfeld maken we nog een missertje en lopen we een stuk door Italië in plaats van Oostenrijk. Uit eindelijk belanden we in het gehucht Nassfeld en spreken we iemand aan met de vraag naar een prive kamer of een pension. Die weet een hotel aan de overkant van het dal waar wandelaars terecht kunnen, en hij brengt ons er even naar toe met de auto, top! Deze alpengasthof Plattner genaamd heeft zogenaamde alpenverenigingsaccommodatie. Fijn gesprek gehad met Welmoed. Daarna lekker gegeten en ondertussen is het weer gaan regenen. Hopelijk alleen vanavond en vannacht, je moet optimistisch blijven bij zo'n onderneming.

Dag 16 – 19/6/2008 – Nassfeld

Redelijk goed geslapen in het lager van de gasthof, ontbijt met vruchtensapje, dat was lang geleden. Uitermate aardige mensen. Mooi weer, beetje bewolking, eerst door het ski-gebied van Nassfeld naar boven, vervolgens langs allerlei stellingen uit de eerste wereldoorlog. Tussen de middag een broodje gegeten in het zonnetje op het Rattensattel, zo was het nou al de tijd eigenlijk bedoeld. Laatste stuk van de etappe toch weer net iets langer dan we verwacht hadden, twee en een half uur in plaats van het ene uur waarop we gerekend hadden. De hutten waard en zijn vriendin blijken uiterst aardig te zijn, lekker eier, kaas en tomaten-baksel te eten gekregen. Verder weet hij te vertellen dat het in ieder geval tot zondag goed weer blijft met in de middag mogelijk wat onweer, dat klinkt ons als muziek in de oren. Het wordt passen en meten met de etappes, tijden zijn erg wisselend, maar zo maandagavond of dinsdag willen proberen aan te komen in Sexten. Over geen bereik mobiele telefoon hier op de hut. Verder alles goed.

Dag 17 – 20/6/2008 – Zollner See

Dag begonnen met een superontbijt van allemaal lokale producten. De huttenbaas zegt dat een mooie dag zal worden, wij blij! Bij de afdaling worden onze schoenen weer eens flink nat door het lange groene natte gras, dat is balen. Op een col aangekomen zien we allemaal oude stellingen uit de eerste wereldoorlog, indrukwekkend, bizarre plek om oorlog te voeren. De lucht betreft al snel tijdens de afdaling, spoedig begint het te regenen, niet zoals voorspeld, tijd om weer eens flink te vloeken. Bij de Plocken pas naar binnen gewipt bij gasthof Plockenhaus, tijdens een gigantische stortbui een hapje gegeten, was heerlijk. Daarna steil naar boven naar de Wolayersee hut. In de hut weer een Zwitsers stel gesproken die ook stukken van de Via Alpina lopen, die zullen we de komende dagen wel vaker zien. Net uitgerekend dat we dinsdag in Sexten kunnen zijn, dat zou mooi zijn. Tot die tijd mogelijk geen mobiel bereik.

Dag 18 – 21/6/2008 – Wolayersee

Gisteravond er achter gekomen dat we zuinig met ons geld moeten zijn om alle drie hutten tot Sexten nog te kunnen doen. Daarom maar een eenvoudig ontbijt (geen kaas/vlees) genomen, beetje commerciële hut die Wolayersee hut. Op een licht ontbijt weg gegaan, niet al te zware etappe, schitterend weer, geen problemen eigenlijk. Vroeg op de volgende hut, Weisssteinhaus, aangekomen. We leggen aan de waard uit dat we op onze uitgaven moeten letten. Zij biedt spontaan aan dat we op rekening kunnen bestellen en dan later via de bank betalen. Helemaal geweldig! Goed gevulde groentensoep, lekkere spaghetti met knoflooksaus, verder erg rustige hut. Morgen lange etappe voor de boeg naar de Neue Porze hut. Geen mobiel bereik, dus geen sms. Aftellen naar Innsbruck is begonnen, op te delen in stukken, eerst Sexten, dan Pfitscherjoch en dan Schwaz, hopelijk op vier juli. Het nadenken over dit soort avonturen is al begonnen, het malen zal ik maar zeggen, wat in de toekomst?

Dag 19 – 22/6/2008 – Weisssteinhaus

Op rekening kunnen betalen bij de uiterst vriendelijke waardin van het weisssteinhaus. Eenvoudig ontbijt en vroeg op pad voor een lange etappe. Mooi weer, enkele eenvoudige sneeuwveldjes, lange graatwandeling, op en neer, met mooie uitzichten beiden kanten op. Ging sneller dan verwacht. Vier 's middags al aangekomen in de Neue Porze hut. Echt weer een commerciële hut, die het waarschijnlijk meer moet hebben van de restaurant klanten dan van de bergwandelaars. Daarna lang met Arjen gekletst over mijn Via Alpina project en het gekwalificeerd als totaal mislukt. Niks van de ideeën die ik had klopte, tent werkt niet, geen goede plekken, te zwaar, uitpakken, opzetten, afbreken, teveel werk. Het weer kan zwaar tegen zitten, niet altijd zon, dan gaat het verhaal van even in de beek wassen niet op. Verder kom je niet vaak in plaatsjes, dus kun je moeilijk proviand inslaan. De hutten variëren erg in kwaliteit, sommigen zijn super-commercieel, anderen erg leuk en relaxed. Maar lekker slapen is anders, lagers zijn eigenlijk niks, snurkers, stinkerds, je komt ze allemaal tegen, en niet eens supergoedkoop. Velen verkopen het liefst alleen maar zoveel mogelijk eten en drinken. Een veel te romantisch en naïef beeld heb ik voor ogen gehad. En dat beeld ligt nu aan diggelen. Toch maar terug aan het werk waarin ik goed ben, Oracle DBA, en dan maar kortere, comfortabelere vakanties. Wel zijn we van deze tocht tot etappe veertig uit te lopen.

Dag 20 – 23/6/2008 – Neue Porze hut

Op een matig ontbijt met mooi weer vertokken uit de Neue Porze hut, blij toe, wat een commerciële hut. Een niet al te zware etappe voor de boeg. Rond lunchtijd bij de Filmoor hut, leuk hutje met een uitgebreide lunchkaart, aardappelen met rozemarijn en schapenkaas met brood, weer eens totaal wat anders dan de gebruikelijke strudel. Erg leuk en vooral lekker, relaxed. Toen verder gegaan naar de

Obstansersee hut, enkele sneeuwvelden doorkruist. Rond een uur of vijf plensregen, maar gelukkig zitten wij binnen. De huttenwaard zal speciaal voor mij wat tomatensaus apart houden zonder spek, voor over de pasta, en hij vergeet het niet, terwijl hij moet koken voor een hele schoolklas, erg fijn. Samen met de Zwitsers drinken we een glas wijn, aardig mensen. Slapen gaat prima, de kinderen zijn erg stil. Soms kunnen dingen ook goed gaan!

Dag 21 – 24/6/2008 – Obstansersee

Eenvoudig ontbijt, maar tenminste wel betrokken en aardig personeel op de hut. We nemen afscheid van de Zwitsers, we komen ze nog een keer tegen onderweg naar de Sillianer hut, alwaar we een strudel als lunch eten. Eenmaal bij de lift naar Sexten aangekomen, zoals door de Via Alpina geadviseerd, blijken ze daar lunchpauze te hebben van half een tot twee uur, dan maar lopen afdalen naar Sexten. We doen inkopen, topografische kaarten, vers fruit, yoghurt en vinden een prive-kamer. 's Avonds aan de pizza, waar we ons al lang op verheugd hadden, heerlijk! We ontmoeten op het terras een ouder Nederlands echtpaar, die nog kamperen, en de ober blijkt twee maanden in Amsterdam gewerkt te hebben. Schoenen ingevet, batterijen en telefoons opgeladen, rugzakken voor zover mogelijk ingepakt, we zijn klaar voor het vervolg.

Dag 22 – 25/6/2008 – Sexten

Goed ontbijtje bij onze prive-kamer, koffie, zacht gekookt eitje, verse broodjes. Lange aanloop naar de Drei-Zinnen, de hut is nog gesloten, maar het wemelde er wel al van de mensen. Lange afdaling, vervolgens weer een flinke klim naar de Durrenstein hut. Deze keer word ik gek van de warmte, het lijkt moeilijk voor het weer om er ergens tussenin te gaan zitten, dan bedoel ik iets van tweentwintig graden ofzo, eerst alleen maar regen en kou, nu zon, tweendertig graden en onweersdreiging. Aardig ontvangst op de Durrenstein hut en een lekker groot bord pasta gegeten. Het was zwaar vandaag, op naar morgen, dat ziet er iets lichter uit.

Dag 23 – 26/6/2008 – Durrenstein

Na het gebruikelijke karige ontbijtje op pad. Lange tijd een gemakkelijk pad. Via Alpina schrijft in drie en een half uur naar de Seekofel hut, het lokale bordje heeft het over vijf uur, dat is een vette tegenvaller, we hadden gerekend op een lichte etappe. Vreem maar waar, lokaal spreekt men Duits in Sud-Tirol, behalve op de hutten van de CAI, daar is de voertaal Italiaans. Vervelend want wij spreken geen Italiaans. In de Seekofel hut een bordje spaghetti genomen en daarna naar beneden naar de Pragser Wildsee. Daar staat een koor te zingen, die zijn daar in het kader van een koren weekend in het Hochpustertal, zou echt iets voor Welmoed zijn. De warmte, temperatuur van nul, want sneeuw, naar meer dan dertig, begint warmte problemen met de voeten te veroorzaken, erg pijnlijk. Van de Pragser Wildsee met de bus naar St. Martin in Gsies gegaan. We wilden graag yoghurt en fruit kopen, om op de kamer op te eten, maar de Spar is toevallig donderdagmiddag gesloten, en dat was ook het geval voor de plaatselijke restaurants. Net buiten het dorp een hotel-restaurant gevonden waar we terecht kunnen, voor de derde keer spaghetti gegeten in vierentwintig uur. Zojuist is er een onweer losgebroken, benieuwd wat de dag van morgen ons gaat brengen, de voorspellingen zien er erg goed uit.

Dag 24 – 27/6/2008 – St. Martin in Gsies

De ochtend begon avontuurlijk, om zeven uur ging de sirene, allerlei mens, al dan niet half aangekleed, spoedden zich naar de brandweerkazerne en vijf minuten later reden er twee brandweerauto's de garage uit. Na een zeer uitgebreid ontbijt, broodjes, yoghurt, koek, op pad. Langzaam naar tweeduizend meter,

vanaf daar wat steiler, maar nergens echt heel steil. Nog wel een dikke onweersbui onderweg, onder een boom geschuild, totdat het ergste over was. Weg naar Anholtz-Mittertal was ook niet al te moeilijk en lang. We stijgen neer bij de enige herberg die op is, informeren naar een slaappleats en kunnen gelijk blijven. Wasje gedaan, pizzaatje gegeten, en verder voorbereid op de lange etappe van morgen, Riesenferner hut, vijftienhonderd meter omhoog en weer omlaag aan de andere kant.

Dag 25 – 28/6/2008 – Anholtz-Mittertal

Prima ontbijt, erg aardige baas bij gasthof Bruggenwirt. Stijging naar Riesenferner hut gaat in erg goed tempo, twaalf uur al boven, dalen gaat een stuk langzamer, pijnlijke knieën en voeten. Beneden in het dal een vlak en nogal saai stuk langs de weg naar Rein in Taufers. Vandaar steigt het weer flink, van vijftienhonderd meter naar tweeduizend meter, Via Alpina vermeldt dit niet, we lopen er aardig stuk op. Om zeven 's avonds komen we aan in Ahornach, alwaar we inchecken bij Moos Maier, een sjiek uitzienend natuurhotel, maar wat gelukkig erg meevalt. Voor vijftig euro per persoon heb je halfpension, alleen overnachting en ontbijt is tien euro goedkoper, wij natuurlijk voor de eerste optie. En nu vallen mijn ogen bijna dicht, morgen weer een nieuwe dag met nieuwe uitdagingen.

Dag 26 – 29/6/2008 – Ahornach

Vanmorgen uitgebreid ontbeten in hotel, was wel erg lekker, fruit, yoghurt, croissant, sap. Vrij laat op pad, uur lopen naar de kabelbaan van Speikboden. Omhoog met de kabientjes en daarna verder met de stoeltjeslift. De Keller-Bauer weg gelopen naar de Chemnitzer hut, prachtige uitzichten in het dal naar de Drei-horn spitzen in het Ahrntal. Daarvandaan besloten door te lopen naar de Edelraut hut, direct langs het meer, eerste naar beneden, dan weer omhoog, en niet langs de Neveser hoheweg zoals de Via Alpina voorschrijft, te veel sneeuw en te nat. Ook vanuit de Edelraut hut gaan we afwijken van de Via Alpina, op aanraden van de huttenwaard, over de Hochfeiler hut naar het Pfitscherjoch. Als alles zo verloopt als we bedacht hebben pikken we op die manier alvast een stuk van de volgende, in kilometers superlange etappe, mee. De planning laat ons zien dat we dan vrijdag vier juli in Schwatz kunnen aankomen. Daar moeten we dan nog wel de treinreis naar Nederland zien te regelen. Erg aardige mensen weer op de Edelraut hut, een echte berghut!

Dag 27 – 30/6/2008 – Edelraut hut

Op een simpel ontbijt weg, vierhonderd meter stijgen, tot het hoogste punt van deze vakantie, 2930 meter. Aan de andere kant door de sneeuw omhoog en een klein stukje dwars over de ongevaarlijke vlakke gletscher. Na een korte stop op de Hochfeiler hut nog eens duizend meter omlaag en weer vijfhonderd meter omhoog. Op het Pfitscherjoch een enorme drukte en zelfbedieningsrestaurant, populaire stek, niet zo heel fraai. De afdaling in het Zillertal is wel weer erg fraai, alpenroosjes, larksen, wat koeien en veel stromend water. Na vijftien kilometer en weer een afdaling van duizend meter houden we het voor gezien en pakken de bus naar Finkenberg. Dat betekent nog twee etappes en een afdaling naar Schwaz, donderdag op de trein en vrijdag thuis, in Den Bosch.

Dag 28 – 1/7/2008 – Finkenberg

Tijdens een heet begin van de dag gaat het bergopwaarts, de zon schijnt volop, en er is geen zuchtje wind te bekennen. Schosswandhaus is het eerste hoogtepunt van de dag, daarna gaat het vlot bergafwaarts. Een beek overgestoken op blote voeten, omdat de brug al twee jaar stuk is. Zelf boterhammen gesmeerd aan de rand van een woeste beek. Daarna weer bergopwaarts, na vele haarspeldbochten op de Rastkogel hut aangekomen, die we al vanaf zeshonderd meter lager al konden

zien liggen, was even doorzetten. In het begin van de avond geprobeerd te bellen met Welmoed, verhinderd door onweer, waardoor alleen noodoproepen nog werden doorgelaten, jammer, jammer, jammer. Morgen de laatste hutten overnachting voordat we afdalen naar Schwaz.

Dag 29 – 2/7/2008 – Rastkogel

Een karig ontbijt, met als bonus een extra bedrag op de rekening voor de vleeswaren/kaas. Vlot op weg naar het Loassattel waar we een lekker glas fris drinken. Vervolgens snel door naar de Kellerjochhutte waar we vroeg in de middag aankomen. We besluiten na een heerlijke lunch van pasta en salade alsnog af te dalen naar Schwaz. Ook dat gaat vlot en vanaf Zintberg nemen we de bus naar Schwaz, een goede keuze, want net op het moment dat wij instappen begint het te onweren. Vanuit Schwaz nemen we de trein naar Muchen en vandaar pakken we de City nightliner richting Nederland waar de volgende ochtend zullen aankomen.

Dit is het eind van onze trip in 2008. Laat je niet afschrikken door dit verhaal, naast de moeilijke momenten, zijn er ook genoeg mooie momenten om van te genieten. Het is een prachtige, afwisselende, avontuurlijke tocht, die je je hele leven zal bijblijven. Hieronder volgen nog wat tips voor kandidaat lopers naar aanleiding van onze ervaringen:

1. Niet te vroeg in het seizoen beginnen, laatste week juni, anders kan er op veel plekken nog sneeuw liggen. Bovendien zijn voor die tijd nog veel hutten dicht.
2. Laat de tent maar thuis, nauwelijks mogelijkheden om te kamperen, prive terrein, of hellend, of begroeid. Scheelt heel veel kilos. Verder zijn de mogelijkheden om boodschappen te doen beperkt.
3. Altijd opletten bij markering waar tegenovergestelde richting vandaan komt, dit kan je helpen bij het vinden van de juiste richting.
4. Gamaschen gebruiken in nat gras.
5. Gymmen mee in de rugzak, als je vanuit je overnachtingsplek nog ergens, bijvoorbeeld een restaurant, moet lopen. Verder handig in de hut.
6. Fruit en zuivel kopen in het dal, voor de broodnodige vitaminen, en ter afwisseling van het eten op hut.
7. Schoenen tijdens de pauzes uit, voeten en sokken luchten en laten drogen.

Foto's zijn te vinden op: <http://www.flickr.com/photos/25143217@N05/>